

OBSAH.

V polovici minulého století žil na rodném zámku pótomek starého šlechtického rodu českého Jiří z Harašova, který zapomínaje skvělé minulosti rodu svého i slávy předků svých, s hříšnou lehkomyšlností utrácel život svůj. V bezuzdné prostopášnosti, podněcován zhýralými přáteli, z nichž zvláště si byl barona Huga Rombalda oblíbil, zapudil Jiří svou milující choť, která ho ještě v čas varovala před záhubou, do žaláře uvrhl věrného služebníka svého, starého zámeckého kastelána Halpacha, ztýral a v posměch uvedl poddané, a aby míru hříchů svých dovršil, uspořádal v zámecké slavnostní dvoraně divokou orgii, při které hrubě zneuctil památku předkův. Když však pozdě v noci přátele Jiřího opustili,

děsný strach se ho náhle zmocnil. Bylo mu pojednou nevolno ve společnosti pohaněných předkův. Hlas svědomí zahřímal v duši spustlého šlechtice, který zlomyslně ničil slávu domu svého, neviditelná ruka sevřela mu hrdlo, a smrtelný pot skropil jeho čelo. Ustrašen přiskočil Jiří k oknu, aby se čerstvým vzduchem občerstvil. Venku zuřila divoká bouře. Jiří otevřel okno; v tom hrom strašně zaburácel, vítr příšerně zaskučel a shasl světla, a Jiří bleskem omráčen klesl do lenošky. V téže chvíli vynořila se z temného pozadí sině ozářená postava strážného ducha domu harašovského. Duch přistoupil k Jiřímu a s výčitkou připomněl mu jeho hříšný život, zapřísahaje ho, aby se polepšil a následoval vzoru předků svých. A když domluvil, osvětlily se náhle obrazy předků Jiřího, a tito oživnuvše, vystoupili z ráků a obklopivše nezdárného potomka, chtěli ho utratiti. Nejstarší člen domu harašovského, statečný Mojmír, zastoupil jim však cestu se slovy: »Nesmí zahynouti! Rodu našeho byl by posledním! Nutno ho zachrániti! Aby poznal vinu svou, ukážeme mu, jak jsme žili a starali se o povznesení rodu,

jehož čistý erb pokálel. Prohlédne snad a odčiní, čím se byl prohřešil.« Na to vzal Jiřího za ruku a zmizel s ním v mlze. A brzy přesvědčil se Jiří o slavných činech předků svých. Byl svědkem krutého boje pod Hostýnem a vítězství křesťanů nad sveřepými Mongoly, jichž vůdce Kublajeviče chrabrá Mojmir zabil a tím rozhodl bitvu. — Přenesen do století XVI., spatřil Jiří předka svého Jana, jak v Bruselu na dvoře vévody burgundského dobývá si šlechtickým chováním a statečností přízně dvora i obdivu lidu. — A dále sledoval Jiří rekovný život předka svého Vratislava, který byl v čele poselstva císařem Rudolfem II. do Cařihradu vyslán, tam však zajat, uvězněn a mučením nucen víry své se zřici. Vratislav v neoblomné víře své ve Spasitele, raději smrt zvolil, než by se byl Boha svého zřekl. A když poslední chvíle se již blížila, přispěl mu Nejvyšší svou pomocí a před jistou smrtí ho zachránil. Vratislav slavně vrátil se do vlasti. — Konečně uveden byl Jiří zpět na rodný zámek v rodinný kruh děda svého Karla, v němž poznal upřímného přítele lidu, milujícího manžela, starostlivého

otce, obětavého podporovatele věd a umění, šlechtice vzácné povahy všeobecně váženého i milovaného. — Když Jiří procitl z mrákot, klesl na kolena děkuje Bohu, že mu otevřel oči. Poznal vinu svou a přísahal, že se polepší. Hned také odprosil choť, zapudil zlé druhy a poddaným dal svobodu. Provázen chotí, v níž v polosnu poznal strážného anděla rodu svého, jako v Hugovi zlého démona, vstoupil mezi rozjařený lid selský a vzpomenuv ještě jednou svého vidění, v duchu spatřil zářící erb harašovský, obklopený slavnými předky, a v jich středu blaženě se usmívajícího strážného ducha, tisknoucího k zemi přemoženého démona. Jiří byl zachráněn. Zrcadlo minulosti stalo se mu spásou.
